

Alicja Gałęzowska

Stroszki, gm. Nekla, woj. poznańskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 17, 135-136

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z najstarszego horyzontu osadnictwa oprócz ceramiki naczyniowej znaleziono sikiarki i narzędzia krzemienne. Z okresu wpływów rzymskich można liczyć pewną ilość ceramiki naczyniowej ze śladami działania ognia i przepalony peclerek szklany. Z najmłodszą fazą osadnictwa łączą się trzy jemy, z których dwie bardzo głębokie /285 cm/ zawierały dużą ilość polepy i czytelne ślady po konstrukcjach /przegrodach?/ drewnianych. Funkcja obiektu na obecnym etapie badań pozostaje nieokreślona.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS.
Badania będą kontynuowane.

STROBIN, gm. Konepnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 4

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek. Finansował WKZ w Sieradzu. Trzeci i ostatni sezon badań. Cmentarzysko całkowicie datowane od schyłku okresu halstackiego po fazę C1 okresu rzymskiego.

Rozpoczęte w roku 1981 badania zostały ostatecznie zakończone. Cmentarzysko przebadano, jak się wydaje, w całości a rezultatem ostatniego sezonu było ujawnienie jeszcze 38 grobów ciałopalnych. Część z nich nosiła ślady uszkodzenia, a nawet zniszczenia, spowodowanego głęboką orką oraz licznymi wkopami o niejasnym przeznaczeniu. Wśród 38 grobów wyróżniono 34 pochówki jamowe i tylko cztery popielnicowe /85, 95, 110, 115/ przypisane kobietom. W 22 grobach wystąpiły przedmioty metalowe, w tym żelazne okucia zamków, klucze i sprzążyny, brązowe i żelazne zapinki, okucia do pasa oraz grociki strzał do łuku. Tylko 1 grób uznano za pochówek wojownika /grób 93/ wyposażony w umbo z imaczem i grot oszczepu. Obok niego znaleziono żelazną ostrogę. Odkryte podczas ostatniego sezonu groby tworzyły najmłodszą grupę pochówków, zlokalizowaną na południowo-wschodnim skraju cmentarzyska. Wszystkie zaliczono do kultury przeworskiej i datowano od fazy B2 po fazę C1 włącznie.

Zbadane cmentarzysko zajmowało niewielką przestrzeń, o wymiarach około 44 x 40 m. Łącznie odkryto 121 grobów, przy czym pierwotnie liczba ich była większa, obecnie trudna do ustalenia. Po zniszczeniu grobów pozostały luźno liczne i różnorodne zabytki. Wśród odkrytych grobów wyróżniono: uszkodzony grób popielnicowy kultury żużyckiej, grób kieszonowy, 4 uszkodzone /a nawet wyrobowane/ groby wschodniopomorskie, 22 groby jamowe z fazy PL III i 83 groby z faz B1 - C1, w tym przypuszczalnie 11 grobów popielnicowych. Te ostatnie stanowią jednocześnie najbogatszą grupę pochówków, przypisywaną w większości przypadków kobietom. Niewątpliwie najciekawszym i najbogaciej wyposażonym grobem na całym cmentarzysku był pochówek wojownika - złotnika /grób nr 10/, wyposażony w posrebrzane elementy uzbrojenia, specjalistyczne narzędzia i ozdoby. Ponad 60 grobów z okresu rzymskiego uznano za pochówki mieszkańców pobliskiej osady /st. 3 i 3a/, zbadanej w latach 1969 - 1981. Wymieniona grupa grobów tworzyła dość zwarte i wydzielające się skupisko, zlokalizowane na południowo-wschodnim skraju cmentarzyska.

STACYSKI, gm. Nekla
woj. poznańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Alicja Gałęzowska. Finansowała Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Drugi sezon badań. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu rzymskiego.

Kontynuowano zabezpieczenie wschodniej krawędzi wybieżnika zagrożonej przez stałą eksploatacją piasku i żwiru. Wzdłuż krawędzi wybieżnika badano, posuwając się w kierunku południowym, pas szerokości 3 - 15 m. Kierując się wystąpieniem zaciemnień na powierzchni /po orce/, założono

o rezultatem pozytywnym dwa sondaże w części wschodniej stanowiska, łącznie urządzono powierzchnię ok. 1500 m².

Ujawniono 50 obiektów archeologicznych, które wstępnie można określić jako ziemianki /5/, paleniska /49/, bliżej nieokreślone jamy /26/. Materiał rucnomy reprezentowany jest przez liczne fragmenty naczyń, bryłki polewy i żużlu oraz kości zwierzęce. Pozostałe zabytki to 10 przęślinów, 2 fragmenty ciężarków tkackich, 2 motyki z prochu, 3 fragmenty przedmiotów kościanych, siekierka żelazna, fragment noża żelaznego, rozciuracz, 2 paciorki burztynowe i 2 paciorki gliniane.

W wyniku wykopalisk ustalono zasięg osady od strony wschodniej.

Przewiduje się kontynuację badań.

SULEJÓW-PODKLASZTORZE
woj. piotrkowska

patrz wczesne średniowiecze

SZAMOTŁY
woj. poznańskie
Zamek Górków

patrz późne średniowiecze

SZYMISZÓW, gm. Strzelce Opolskie
woj. opolskie
Stanowisko A

Muzeum Śląska Opolskiego
w Opolu

Badanie prowadziły: mgr Ewa Matusezyk i Elwira Holo.
Finansowało Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu. Pierwszy sezon badań. Oczekawanie ciepłowni z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest po prawej stronie drogi gruntowej prowadzącej ze wsi Szymiszów do Strzelca Opolskiego, w bezpośrednim sąsiedztwie małego lasu, w którym już w XII w. stwierdzono występowanie kurhanów. Badania miały na celu rozpoznanie funkcji i chronologii stanowiska, a także jego związku ze znajdującymi się w lesie kurhanami.

Przebadano obszar o łącznej powierzchni 1,5 ara. Odkryto i wyeksplorowano całkowicie 2 obiekty: małe palenisko i niewielki obiekt o nieokreślonej funkcji oraz część dużego obiektu, którego granic nie udało się uchwycić w ramach objętego badaniami obszaru.

W północnej partii przebadanej części obiektu, na głębokości 25-50 cm, wydzielono 5 skupisk przepalonych kości ludzkich z dużą ilością fragmentów ceramiki. W jednym z nich znaleziono żelazną, dwudzielną sprzączkę za skuwką. Przepalone kości i fragmenty ceramiki występowały w całym wypełnisku obiektu. Wielkość uchwyczonej części obiektu /ok. 17 x 10 m/, jak i materiał zabytkowy sugerują, że jest to podstawa zniszczonego ołku kurhanu, której stratygrafia dodatkowo została zakłócona wkopami nowożytnymi.

Materiał ceramiczny i odkryta w jednym ze skupisk kości sprzączka pozwalają wstępnie datować stanowisko na późny okres wpływów rzymskich.

Badanie będą kontynuowane.

TARNOWIEC, gm. Tarnów
woj. tarnowskie

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
w Tarnowie.

Badania prowadził mgr Andrzej Szpuner. Finansował WKZ w Tarnowie. Trzeci sezon badań. Osada wielokulturowa - okres wpływów rzymskich, wczesne okresu epoki brązu, wczesne średniowiecze.

Przebadano obszar 100 m².

Odkryto jeden obiekt /obiekt 4/83/, są to ślady domostwa na planie prostokąta i wymia-